

QVÆSTIO MEDICA.

QVODLIBETARIIS DISPVATIONIBVS MANE DISCVTIENDA

IN SCHOLIS MEDICORVM DIE IOVIS XXII. NOVEMB.

M. MICHAËLE DE LA VIGNE, Doctore Medico, Scholarum Professore, Præside.

An famem meri potio soluat?

1072

HVMANO generi sanitate nihil præstantius: Eam omnes in votis habent: Quid autem ipsam efficiat & demoliatur, paucis cognitum. Illam euertunt quæ nobis sunt congenita, illam quoque cælestia & elementaria omnia misere diripiunt. Vnus homo vita breui longam malorum seriem experitur: Morborum numerus sine numero est: sæuiunt mala ne momentò quidem intermittant, urgent: que adeo inter hominem & nullum discrimen sit ferè nullum: Vnum ergo in tantis rerum angustiis querendum super est, sanitas. Illius artifex, vnus Medicus: qui quod superuacuum est in corpore prudenter detrahit, quod deficit abundè subministrat: qui morbo cuiuslibet hostem parat illico, contrariorumque viribus sapienter vtens, quatuor vitæ nostræ opifices naturas excedentes reprimat, languidas excitat, iisque pacem conciliat, quarum non nisi exitiosum potest esse diuortium.

SINGVLIS vitæ momentis de substantia nostra decedit quidpiam, corpus tabescit sensim, breuique vita desineret, nisi noua accedens substantia fugientis ruinam retardaret: Sed prohi dolor! Quo magis viuimus eo peius viuimus, quod reparatur priore semper deterius, in dies calor vis frangitur, languescit, tandemque incautis mors obrepit nullo vitanda artificio. Sed quid querimus dum incassum querimus? Ab ortu interitus necessitas, vitam immerentibus nobis concessit natura, dum eripit, iniuriam non facit, suum repetit. Quantum autem conseruationi nostræ studeat; sciet tandem quisquis ipsius in alimentis conficiendis distribuendisque cognoscet artificium. Corpori partes præfecit principes è quarum gremio, quæ cuique parti necessaria sunt, manant vberissime, cæteris vim concessit qua quæ amica sunt attrahunt, retinent, sibi agglutinant, assimulant. Hac mira rerum vicissitudine trahentium & pellentium sympathia vitam in æuum protrahit. At ubi cibi penuria diuinum hoc naturæ interpellatur commercium, spectaculum miserandum videre est: Partes exhaustæ alimentique percitæ defectu à vicinis trahunt, hæc rursum ab aliis dum tandem suctionis sensu ad stomachum perueniente in consensum rapiatur animalis facultas: tuncque ad querendum cibum animal excitatur ardentius, quasi aculeis stimulat, in furias agitur, nulla arte placabile, nisi oblatis alimentis quod deest corpori resarciat.

VERAM hanc naturalemque famem ementitur adumbrata, qua partibus cibo luxuriantibus alimenta continuò appetuntur ingerunturque. Insignem refrigerationem aut succi melancholici copiam è liene in ventriculum eructantem accusant non immeritò: hic enim frigidity & accidit eximia corrugat contrahitque ventriculum, ipsius oculum vellicat, nervos lincinat, ita vt vehementer impulsus animal sine mora sese alimentis ingurgitat, quibus impleri quidem potest, satiari non potest. Inualecente malo detrimentum non modicè pars quælibet persentiscit, hepar languescit, cordis robur dissoluitur, mens alienis cogitationibus perturbatur, vniuersum corpus extenuatur abundatque alimentis, quæ tantali ad instar, nequeat attingere: atque inde partes omnes interitui proximæ exoluntur, vnde robur vitæque integritatem nanciscuntur.

TANTI mali non minùs generosum quam suauis iucundumque tibi præstò est remedium, vinum. Hoc enim calore insito frigidum ventriculum calefacit, herentem in ipso acidum succum attenuat, indidit, discutit: partes penuria languidas recreat, iisque sanitatem restituit integerrimam. Verum vino vt licet, non abuti: immoderatus sumptum quot turbas excitet, indicat temulentus: Cui vitæ pars melior deficit, dolores cateruatim irruunt, fallæ rerum simulachra & idola obuersantur: qui absurda cogitat & loquitur, qui bruti non hominis vitam viuit: in vno sapiens esse videtur, quod in tor ærumnis lacrymas tantæ miseriæ testes effundat. Quid plura: concussis vitæ fundamentis membra omnia contremiscunt, frigore obrigent, inter plures iam iam est numerandus. At si cautè vinum propines, comoda experieris: morbis à pituita ortis remedium est, melancholici venenum præsentissimum, extenuatum corpus ingentique pressum fame instaurat resarciatque quam celerimè, humo-

FOELICITER ergo famem naturalem compescit vinum, sed felicius eam quæ præter naturam est. Humor melancholicus acidusque inordinatæ appetentiæ parens vt contumax & auarus sic omnium ferè remedium vires eludit: vnico cedit vino: hoc enim innata suauitate penitus blandè penetrat, peccantis humoris feritatem demulcet, paratque furtim insidiis ipsius hostis sit, vt domesticus, sic magis reformatandus: proprio calore succi acidi frigidityatem oppugnat, crassum indidit, crudum coquit, tenacius impactum potenter discutit, naturalemque restituit appetentiam, eoque promptius sit *υπερτονικον, τρεπαντικον, ανωδινον*, Nobile, generosum: odoris flagrantia, velut diuino quodam nectare, ferinum humorem suauitate perfundit, fetorem emendat: Substantia exolutas vires reparat, promptèque diffuso in famelicas partes alimento, languidas suscitatur, inanitas implet, tandemque in pristinum restituit statum tanquam *υπερτονικον & ανωδινον* quædam.

Ergo famem meri potio soluit.

1072

Proponebat Lutetiæ RAPHAEL MAVRIN Annotensis, A. R. S. H. M. DC. LVII.

DOMINI DOCTORES DISPVATVRI.

M. Claudius Tardy.
M. Ioannes Forestier.
M. Michaël du Pont.

M. Petrus de Merceine.
M. Andreas Guier.
M. Ioannes Garbe Phar. Prof.

M. Franciscus Blondel.
M. Lancelotus de Frahes.
M. Iacobus Mentel.